

Dosarul nr. 2ra-1222/20

Prima instanță: (Judecătoria Cahul, sediul Taraclia) S. Uzun

Instanța de apel: (Curtea de Apel Cahul) G. Vavrin, I. Dănăilă, T. Berdilă

Î N C H E I E R E

16 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Bahneanu Olga, reprezentată de avocatul Eni Artiom,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Bahneanu Olga împotriva lui Curtev Dumitru, intervenienți accesorii Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Taraclia și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Centru, municipiul Chișinău cu privire la decăderea din drepturile părintești,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 24 februarie 2020, prin care s-a respins apelul declarat de Bahneanu Olga și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia din 08 decembrie 2018,

c o n s t a ț ă :

La 26 ianuarie 2018, Bahneanu Olga a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Curtev Dumitru, intervenienți accesorii Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Taraclia și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Centru, municipiul Chișinău cu privire la decăderea din drepturile părintești.

În motivarea acțiunii, Bahneanu Olga a menționat că la 05 iunie 2007 a înregistrat căsătoria cu Curtev Dumitru, iar din căsătorie au un copil – XXXXX.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, municipiul Chișinău din 08 aprilie 2009, căsătoria a fost desfăcută, domiciliul copilului minor fiind determinat cu mama.

Reclamanta a invocat că la momentul desfacerii căsătoriei, nu a solicitat încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor, deoarece a avut cu pârâtul o înțelegere cu determinarea rolului fiecărui părinte la educația și întreținerea copilului.

Însă, pârâtul nu și-a respectat obligațiile asumate, astfel din anul 2009 s-a eschivat de la executarea obligațiilor părintești de întreținere a copilului.

Astfel prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 17 februarie 2017, Curtev Dumitru a fost obligat să achite pensia pentru întreținerea copilului minor în mărime de 1 700 lei lunar, începând cu data de 01 ianuarie 2010 până la atingerea majoratului de către copil.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2017, s-a admis apelul declarat de Curtea Dumitru și s-a modificat hotărârea primei instanțe în partea perioadei de achitare a pensiei pentru întreținerea copilului minor și anume Curtev Dumitru a fost obligat să achite pensia pentru întreținere începând cu data adresării în instanța de judecată (22 decembrie 2016) până la atingerea majoratului de către copil.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 14 martie 2018, a fost considerat inadmisibil recursul declarat de Bahneanu Olga.

Reclamanta Bahneanu Olga a solicitat decăderea lui Curtea Dumitru din drepturile părintești față de copilul minor XXXXX.

Prin hotărârea Judecătorei Cahul, sediul Taraclia din 08 decembrie 2018, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Bahneanu Olga.

S-a încasat de la Bahneanu Olga în beneficiul lui Curtev Dumitru suma de 10 540 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că din încheierea executorului judecătoresc, rezultă că pârâtul a transferat datoria rezultată din pensia pentru întreținerea copilului minor.

Astfel prima instanță a concluzionat că Curtev Dumitru nu se eschivează de la executarea obligațiilor părintești, inclusiv de la achitarea pensiei pentru întreținere, iar alte temeuri de decădere din drepturile părintești, reclamanta nu a invocat.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 24 februarie 2020, s-a respins apelul declarat de Bahneanu Olga și s-a menținut hotărârea Judecătorei Cahul, sediul Taraclia din 08 decembrie 2018.

La 13 iulie 2020, Bahneanu Olga, reprezentată de avocatul Eni Artiom, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurenta Bahneanu Olga, în motivarea recursului a invocat că instanțele ierarhic inferioare au apreciat arbitrar probele, fapt ce a dus la soluționarea greșită a cauzei.

Recurenta a invocat că obiectul cauzei vizează interesul superior al copilului minor, or, prin hotărârile contestate, nu a fost protejat suficient interesul superior al minorului.

La fel, recurenta a specificat că concluziile instanțelor judecătorești nu sunt concludente cu circumstanțele importante ale cauzei, deși pretențiile înaintate au fost dovedite prin probe veridice, fără a fi apreciate obiectiv explicațiile sale, opinia copilului minor și ale reprezentatului Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului, prin care se constată că intimatul face abuz de drepturile sale și se eschivează de la exercitarea obligațiilor sale părintești.

Totodată, a reiterat că instanța de apel în mod eronat a admis duble standarde de apreciere a materialului probatoriu, or, într-un caz la respingerea Avizului

Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului Centru, municipiul Chișinău din 16 mai 2018, instanța de apel a reținut că respectivul aviz nu are la bază probe obiective, iar în cazul avizului-concluzie al Direcției Asistență Socială și Protecția Familiei Taraclia din 21 iunie 2018, instanța de apel, operând cu o altă abordare arbitrară, a reținut că nu este în obligația organului de tutelă și curatelă să ia în calcul toate materialele acumulate pe marginea acestui subiect.

Astfel în opinia recurente, instanța de apel pentru a respinge Avizul Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului Centru, municipiul Chișinău din 16 mai 2018, a reținut că probe obiective pentru a adopta o astfel de concluzie lipsesc, deși Curtev Dumitru nu a negat circumstanțele reținute de această autoritate.

Totodată, recurenta a susținut că instanța de apel a apreciat ca fiind o probă pertinentă avizul concluzie al Direcției Asistență Socială și Protecția Familiei Taraclia din 21 iunie 2018, deși a obiectat asupra părținirii autorității tutelare respective, care a analizat unilateral și sumar circumstanțele importante pentru soluționarea litigiului și care nu a pus la baza concluziei împrejurările pertinente stabilite de Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Centru, municipiul Chișinău.

De asemenea, recurenta a relatat că instanța de fond a tratat cu neglijență aspectele procesuale ale audierii minorului, încuviințând participarea la audierea acestuia a unei persoane care nu deține calificarea de pedagog-psiholog, ceea ce este contrar intereselor copilului minor.

La 28 iulie 2020, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului, fiind recepționat de Curtev Dumitru, Direcția Asistență Socială și Protecția Familiei Taraclia și Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Centru, municipiul Chișinău la data de 30 iulie 2020, conform avizelor de recepție (f.d. 64-66 Vol. IV).

La 11 august 2020, prin intermediul oficiului poștal, Curtev Dumitru a depus referință la recursul declarat de Bahneanu Olga, prin care a solicitat să fie considerat inadmisibil.

La 14 septembrie 2020, Bahneanu Olga a depus cerere de completare a motivelor recursului, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Astfel a invocat că instanța de fond a admis în calitate de reprezentant al Direcției Asistență Socială și Protecția Familiei Taraclia pe Mutavci L, în baza extrasului din ordinul de numire în funcție, în lipsa unei procuri perfectate în conformitate cu prevederile art. 80 din Codul de procedură civilă, care ar prevedea dreptul ultimei de a reprezenta autoritatea tutelară în cadrul procesului respectiv.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Cahul a emis dispozitivul deciziei la 24 februarie 2020, iar la 14 mai 2020, recurenta a recepționat decizia motivată a instanței de apel, fapt confirmat prin avizul de recepție (f.d. 41 Vol. IV).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 13 iulie 2020, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea

statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Bahneanu Olga, reprezentată de avocatul Eni Artiom, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Bahneanu Olga, reprezentată de avocatul Eni Artiom.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru